

Editorial

Cap a les 35 hores!

Joves Comunistes iniciem l'any donant el tret de sortida a la campanya per les 35 hores de jornada laboral sense reducció salarial. El dia 19 de desembre, abans de finalitzar l'any, varem organitzar a la Llagosta l'acte de presentació de la campanya, tot analitzant la proposta que presentarem durant els propers mesos i que l'agrupació del Barcelonès nord conclourem amb un acte de cloenda. La proposta, emmarcada en el context de crisi capitalista, té la intenció d'aportar quelcom tangible per a millorar les condicions de vida dels treballadors i treballadores.

D'altra banda, a la nostra agrupació hem continuat organitzant activitats, com ara la recollida de material solidari per a Cuba que varem realitzar a Sant Adrià de Besòs, acompanyada

d'una xocolatada per a combatre el fred i amenitzar la jornada. El nostre compromís amb la revolució cubana s'enforteix amb actes de solidaritat com aquest, que serveixen no només per millorar la situació de la població cubana, sinó també per donar a conèixer i denunciar la situació d'opressió en que es troba Cuba degut al bloqueig dels Estats Units. Aprofitem aquest espai per agrair a tothom que va col·laborar de forma altruista i generosa en aquesta recollida de material.

Finalment, és destacable el fet que Espanya assumeixi ara la presidència de la Unió Europea. Ens trobem en un moment històric, on la crisi capitalista està causant estralls entre la classe treballadora que es veu abocada a situacions insosteni-

bles, com ara la pèrdua del seu lloc de treball, amb les conseqüents dificultats per mantenir una vida digna o tirar endavant una llar. Espanya està resultant ser el país europeu al que més li està costant refer-se de les conseqüències de la crisi i just ara li torna a tocar encapçalar la gran farsa que és la UE, una entitat opaca que teixeix l'entramat de les polítiques neoliberals, minvant els drets històrics de la gent treballadora i fent-se passar per una organització supraestatal democràtica i aglutinadora de la població europea.

Joves Comunistes continuem al servei de la classe treballadora, aportant les nostres eines per a avançar en propostes que ens ajudin a viure a tothom per igual de forma justa i satisfactòria.

La cimera de Copenhague

La cimera de Copenhague es va voler exposar per part de l'establishment internacional com un punt d'inflexió per a l'humanitat i la seva acció enfront el ja per fi innegable canvi climàtic. Aquesta havia de superar els tractats ja duts a terme pel Protocol de Kyoto. Es van proposar com un objectiu bàsic, un pacte vinculant i unànime, on tinguessin cabuda totes les nacions, en els quals es proposessin unes mesures bàsiques de baixada de les emissions de CO2 d'aquí a l'any 2050, on es suposa que s'hauria de rebaixar la recent pujada de les temperatures a nivell global. Aquesta va començar amb diverses mostres de desorganització, mostres les quals es van fer paleses en les diverses manifes-

tacions i detencions que van tenir lloc al voltant de la cimera, a més, aquesta desorganització també es va crist·litzar a l'interior, on els més alts càrrecs de la política internacional no arribaven a una ben entesa ni en els acords més bàsics. Els dies, com ja es va veure reflexat en els mitjans de comunicació de masses, passaven, i el desordre imperava per tots els racons de la "gran cimera que ha de salvar el món de la seva pròpia destrucció" (com anunciaven alguns mitjans sensacionalistes, encara que no del tot desencertats) Es va haver d'esperar a l'arribada de Barack Obama per tal de que aquest conjuntament amb la Xina, arribessin a un acord de manera unilateral, acordant un tractat no vinculant,

que es queda en una "declaració de bones intencions" que ni tan sols ha estat acceptada de manera unànime per totes les nacions presents. Cal destacar l'actitud i declaracions del president de Veneçuela i Bolívia, on respectivament van anunciar que el canvi climàtic únicament es podria assolir a partir d'un canvi de sistema polític, culpabilitzant al capitalisme per la destrucció vigent, i passada que fa patir al medi ambient.

Joves Comunistes doncs compartim les declaracions dels presidents llatinoamericans, considerant que sense un canvi de l'estructura política no es pot tocar els mitjans de producció per tal que aquests tinguin una forma sostenible.

Alerta contra la corrupció! El Palau de la música, Pretòria i altres

Tots i totes ens indignem quan als mitjans de comunicació apareixen casos de corrupció que afecten a les institucions públiques, els partits polítics i els nostres representants públics. I és que a ningú li agrada saber que una sèrie de gent s'està quedant amb els diners dels impostos que la classe treballadora paga amb la seva suor i que deuriem anar dirigits a millorar les seves condicions de vida.

Fa uns mesos va aparèixer el cas del Palau de la Música, amb l'acusació al president de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, Fèlix Millet, d'haver desviat milions d'euros per a despeses personals com ara viatges o reformes immobiliàries a propietats seves. Recordem que aquest personatge ja havia estat embolicat en un assumpte d'apropiació indeguda a l'any 1983

i va arribar a ingressar a la presó Modelo, encara que posteriorment va ser absolt. Si fem un repàs de la trajectòria d'en Fèlix Millet, trobarem que és vocal del Consell assessor del Institut Catalunya Futur, secció catalana de la FAES presidida per l'expresident espanyol José María Aznar, i a la qual va ingressar cap a l'any 2003. Aquest escàndol arriba a ser esgarrifós quan surt a l'opinió pública que des del Palau de la Música es van desviar diners per pagar els deutes de campanya electoral de l'extingit Partit per la Independència, a petició del seu líder Àngel Colom (actual-

ment secretari de migracions de Convergència Democràtica de Catalunya). Encara que no reconeixen les quantitats que se'ls acusa, reconeixen haver desviat i haver rebut fons respectivament de la forma que hem descrit.

L'assumpte del Palau de la Música va calar fons, però el passat any 2009 ens aguardaria encara més sor-

preses d'aquest estil. Encara que més d'una persona ho veia venir. El cas Pretòria, la trama de corrupció que afectava als ajuntaments de Gramenet del Besòs i Sant Andreu de Llavaneres va despertar la consciència de la immensa majoria de la població. Milers de persones es van manifestar als carrers de Gramenet del Besòs per exigir que es posés fi a la corrupció. Una marxa que Joves Comunistes i el PSUC viu vam recolzar des del primer moment. En aquest cas, es va produir la detenció de l'alcalde Bartomeu Muñoz, diversos càrrecs municipals i càrrecs de la Generalitat de

la època de CiU. Se'ls acusava de blanqueig de diners, tràfic d'influències i suborn. Actualment, Bartomeu Muñoz i l'exdiputat de CiU Lluís Prenafeta han sortit al carrer després de que es paguessin les seves respectives fiances. Aquest fet evidencia a qui beneficia aquest sistema capitalista, de naturalesa corrupta.

Amb el cas Pretòria hem pogut comprovar com en cap moment els mitjans de comunicació han revelat que la corrupció sorgeix de l'ambició d'una constructora, Proinosa, i per tant del caràcter econòmic de la corrupció. La corrupció política en aquest cas ha sigut la continuació d'aquesta, però davant d'un escàndol d'aquest tipus, l'aposta del sistema és la de sacrificar la credibilitat de la política en lloc de la del sistema econòmic. El desprestigi és de la política en general, ja sigui

d'esquerres o dretes, i no del capitalisme. Això condueix a un major divorci entre la classe treballadora i les organitzacions polítiques que lluiten contra aquest sistema imperant.

Hem de tenir present que la lluita contra la corrupció als nostres ajuntaments i institucions públiques és la lluita contra el sistema capitalista, i que només finalitzara amb la seva fi. És necessari la construcció d'una alternativa socialista que doni el poder a la classe treballadora per a conduir els seu destí i per a construir una societat i un món més justos.

Aminatou Haidar y el conflicto saharauí

Durante estos pasados días ha vuelto a tener especial resonancia el conflicto saharauí, debido al regreso a los medios de comunicación internacionales de la famosa activista saharauí y defensora de los Derechos Humanos, Aminatou Haidar. De esta forma, aunque de una manera indirecta, la causa saharauí ha vuelto a las primeras páginas de todos los diarios del mundo.

Hemos de recordar que la República Árabe del Sáhara Democrático es un estado anexionado completamente por Marruecos desde 1979. Después de décadas bajo el dominio de España, los saharauis viven divididos por un muro de más de 2.000 kilómetros de longitud y han padecido el éxodo que ha llevado a muchos de ellos a vivir lejos de su tierra, en campos de refugiados como los de Tindouf,

en Argelia.

El revuelo empezó cuando el gobierno de Marruecos le retiró el pasaporte y la detuvo de manera ilegal el 13 de noviembre de 2009, cuando volvía de Nueva York a El Aaiún. Las autoridades gubernamentales pretextaron una "cuestión de honor" para justificar su detención. Ello consistía en que en un trámite administrativo la activista había escrito referente a su nacionalidad "Sáhara Occidental", en lugar de "Marruecos". Además Haidar fue expatriada a España, concretamente a Lanzarote, en cuyo aeropuerto inició una huelga de hambre, durante 32 días, en respuesta a la pasividad del gobierno español y la negativa a su regreso del gobierno marroquí. El gobierno del estado español propuso dar cobijo y nacionalidad española a la activista, medidas que ella

rechazó. El gobierno español aseguró no poder hacer nada más, debido a que desde el principio descartaron sacrificar sus intereses con Marruecos. Una vez más hemos podido ver cómo está ya establecida la norma: estos intereses están siempre por encima de la vida de las personas y de la dignidad de los pueblos.

Finalmente, el gobierno marroquí aceptó que Haidar volviera a su tierra, donde fue acogida calurosamente por su pueblo mientras que la policía de Marruecos restringía las manifestaciones de júbilo y los intentos del pueblo saharauí por alzar la voz y reclamar su derecho a la libertad.

Llegados este extremo, es hora de que nos demos cuenta de la magnitud del conflicto, de lo apremiante que resulta acabar con la opresión de los pueblos.

Manifestació contra la crisi

El passat 12 de desembre, els dos principals sindicats -CC.OO. i UGT- van convocar una gran manifestació a Madrid contra la crisi.

La manifestació, que va ser a les 12 del matí, va comptar amb la presència de milers de sindicalistes i ciutadans de tot l'estat espanyol, que van poder desplaçar-se amb els 650 autocars i 21 trens que van posar a la seva disposició les centrals sindicals. Cal destacar la presència de molt i moltes persones provinents de Catalunya.

La manifestació ha recolzada pel PSUC i el Partit Comunista d'Espanya, que ha participat amb bloc propi a la manifestació. El PCE ha tingut un paper destacat convocant, juntament amb IU, una manifestació a Sevilla amb el lema "Hay una salida a la crisis por la izquierda", a la que van assistir més de 15.000 persones. Des d'aquí diem: Vaga general JA!

Acomiadament a EUSAB

L'empresa municipal de Sant Adrià de Besòs EUSAB ha acomiadat una treballadora, Teresa Alonso. Joves Comunistes denunciem aquesta mesura, que és encara més greu si tenim en compte que el govern municipal va acordar millorar la gestió d'aquesta empresa municipal tot respectant la plantilla, és a dir, sense acomiadaments.

Les raons que esgrimeix l'empresa són inverosímils: No recaudar prou diners de la zona blava i situació econòmica, quan fa un any s'han fet contractacions amb sous que tripliquen al de l'afectada.

Joves Comunistes volem expressar el nostre recolzament en la seva lluita a Teresa, i exigim al govern municipal que prengui les mesures necessàries per a garantir la seva readmissió, i no sent còmplice de que la crisi, un cop més, la paguin els treballadors i les treballadores i no els empresaris o empresàries.

Llibre: “El pensamiento secuestrado”, de Susan George

Quan encara faltaven gairebé dos anys pel retorn a la presidència dels Estats Units per part del Partit Demòcrata, l'autora de “El Pensament segrestat”, Susan George, ja ens explicava de manera acurada i minuciosa el perquè de la necessitat del retorn de les forces progressistes americanes a les institucions polítiques. La politòloga analitza de quina manera, des d'un punt de vista ideològic, el neo-conservadorisme americà ha anat envaint progressivament cadascun dels diferents espais culturals i educatius de la societat nord-americana, com les universitats, centres d'educació primària i secundària, etc.

A més d'esmentar la metodologia que la dreta, tant laica com religiosa, ha emprat per infiltrar-se en el món ideològic americà, anomena les diferents i variades gran personalitats que han servit com a font econòmica per a aquestes institucions culturals i, a més, els lobbys de pressió dels quals formaven part. El gran ventall de dades que ens ofereix aquest llibre són molt útils a l'hora de contextualitzar la vertadera situació econòmica que pateix el país (és a dir, la de la majoria, la de la classe treballadora), per exemple, els cambrers poden arribar a cobrar, per llei, a 2,13\$ l'hora, altre dada destacable és que fins el 2007

el salari mínim estava fixat en 5,15\$ l'hora el que volia dir que per aconseguir un sou de 10.712\$ anuals havien de treballar 40 hores setmanals durant les 52 setmanes de l'any, o com a últim, per destacar la situació de desigualtat social nord-americana, es pot esmentar com el 20% de

la població americana posseeix un 84% del total de la riquesa nacional, i com alhora l'1% de la població s'ha apropiat d'un terç d'aquesta riquesa, aquesta és la situació contemporània del “País de les Oportunitats”.

A més, l'analista nord-americana fa un dibuix dels diferents corrents religiosos que imperen en els Estats Units des dels més majoritaris com el cristià protestant, fins els més mi-

noritaris com el catòlic i el jueu, tot i que aquest últim té més poder gràcies diferents institucions de pressió, com el lobby jueu. Alhora d'analitzar l'educació i la religió, era inevitable fer-ho per separat, i més en un país de la peculiaritat d'Estats Units on, segons ens relata l'autora del llibre, els activistes catòlics i protestants, principalment aquests últims, han portat fins a les últimes conseqüències el conflicte Darwinisme vs. Disseny Intel·ligent/Creacionisme, portant aquesta lluita fins als tribunals, actualment trobem escoles que han acceptat al pla d'estudis de les seves escoles la teoria creacionista, acceptant-la i rebaixant a l'evolució “com una teoria més”.

Tot i que després de fer aquest gran retrat del poble americà, passant des dels àmbits, purament econòmics, ideològics, educatius, culturals i religiosos, tot aquests dominats per la dreta pel seu gran cabal econòmic i per l'ineficàcia de les forces progressistes, és fàcil caure en l'escepticisme sobre un retorn a una esquerra “progressista autèntica” però finalment Susan George ens brinda una esperança en el “noble esperit del poble americà”, que podria haver-se materialitzat en la presidència de Barack Obama, que ara per ara dona expectatives de continuisme. El temps i la història ho jutjarà.

Contacta amb Joves Comunistes!

Nom i cognoms:

Direcció:

Telèfon

Correu electrònic:

Comentaris:

- Vull afiliar-me a Joves Comunistes
- Vull col·laborar amb Joves Comunistes
- Vull informació de les activitats

www.jovescomunistes.cat

Retalla aquest recuadre i envia-ho a la seu comarcal de la Joventut Comunista:
c/ Pius XII, nº 29 (Badalona)